

for mig en Betvæstelse paa, at jeg ikke havde Uret i de Bemærkninger, som jeg ved disse Punkter har fremsat, allerede dengang Sagen forelaa til Forhandling i det andet Thing. Det erede Udvalg har ikke troet at burde fæste sin Opmærksomhed særligt ved en Bestemmelse, som ogsaa har været Gjenstand for forskellige Forhandlinger, nemlig den Forskjel, der findes i § 4 mellem den retlige Stilling for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne paa den ene Side og Landet paa den anden Side. Naar jeg, uagtet den Uligged, der saaledes er tilstede, ikke har stillet noget Forslag paa dette Punkt, saa er jeg gaaet ud fra den samme Betragtning, der vel sagtens og har foranlediget det erede Udvalg til ikke her at stille Forslag, nemlig fra den Omstændighed, at der allerede for Tiden er en Forskjel i den her foreliggende Henseende mellem Bygningsafgiftspligten for Landet paa den ene Side og Kjøbenhavn og Kjøbstæderne paa den anden Side. Denne Forskjel bliver noget større efter Lovforslaget, men det maa indrømmes, at der allerede nu er en Forskjel, og den Ujevning af Uligheden, der vilde bestaa i, at man borttog Bygningsafgiften i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne i samme Omfang som paa Landet, vilde efter de faktiske Forhold være meget uheldig, saa man saar vel finde sig i, at den Forskjel, der fremkommer ved Lovforslaget, som det her foreligger, paa dette Punkt bliver staaende.

— Der er imidlertid en Uoverensstemmelse tilstede i Udvalget med Hensyn til den nye § 5, idet tvende erede Medlemmer foreslaa, at de sidste Ord af Paragraphen skulde bortfalde. Slutningen af denne Paragraph lyder jo saaledes: „Dog finder denne Lempning i Afgiften ingen Anvendelse paa Lyststeder eller Fabrikker, Kæver og Møller med dertil hørende Beboelsesleiligheder, ei heller paa Leiligheder, som benyttes af andre Næringsdrivende, der have Næringsbevis.“, og Mindretallet vil nu stryge Ordene: „ei heller paa Leiligheder, som benyttes af andre Næringsdrivende, der have Næringsbevis.“ Seg kan dog ikke Andet end mene, at det er det erede Flertallets Forslag, som i nærværende Tilfælde fortjener at antages. Seg tror, at man ved Betragtningen af dette Spørgsmaal ikke i første Række, saaledes som den erede Sekretær (Griffen), der talte paa Mindretallets Vegne, gjorde det, bør fæste Opmærksomheden paa den Enkelte, om hvem der kan blive Spørgsmaal, og sammenligne denne enkelte Mand, som herefter kommer til at blive afgiftspligtig, med en anden enkelt Mand, som ikke bliver afgiftspligtig. Ved en saadan Sammenligning kan man ganske vist, naar man griber et eller andet Exempel ud af sin egen Erfaring, komme til at stille A op mod B, og det kan da vise sig, at den mere Velhavende, A, kan efter den Regel, der gives i § 5, blive fri for en Afgift, som den mindre Velhavende, B, kommer til at betale. Men, mine Herre! dette er det ikke

muligt at forebygge, og Spørgsmaalet kan derfor vistnok ikke saaledes afgjøres med en Henviisning til en Enkelt paa den ene Side og en Enkelt paa den anden Side. Man maa tage Forholdet i det Større, tage Reglen i sin Umindelighed, og da forekommer det mig, at man ei vilde være billig, om man i den Grad, som Mindretallet vil det, fraveg Bestemmelsen i Næringslovens § 71. Det forekommer mig, at det vilde være usbilligt mod Kjøbstæderne, at det vilde være stridende mod den Tanke, som har fundet sit Udtryk i den nævnte Paragraph, dersom man her aldeles vilde udslette Forskjellen mellem fri Næring og Næring ifølge Næringsbevis. De Herre ville erindre, at i § 71 i den Lov, der indfører en i Sammenligning med de tidligere Regler saa overordentlig udvidet Næringsfrihed paa Landet, hedder det: „Den ved Forordningen af 1ste Oktober 1802, § 35, hjemlede Fritagelse for Bygningsafgift af Huse og Værksteder, der benyttes af de Haandværkere, der efter Loven maa opholde sig paa Landet, ophæves med Hensyn til alle slige Haandværkere, som herefter nedsette sig paa Landet“, og derefter kommer der en Overgangsbestemmelse, som vi nu ikke have mere at bestille med. Den vistnok aldeles billige Regel, der saaledes indeholdes i Paragraphen, vil nu lide et stort Knæk, dersom man ikke nu, saaledes som sket er i Flertallets Forslag, lægger Vægt paa, om Vedkommende har Næringsbevis eller ikke. Naar de Vedkommende drive en Næring, hvorpaa de have taget Næringsbevis, saa vil dog vistnok i Umindelighed, — der kan være Undtagelser, — Formodningen være for, at denne Næring har en saadan økonomisk Betydning for dem, at der ikke er Grund til at lade den Lempelse indtræde, som i Øvrigt indeholdes i Paragraphen. Det er disse Betragtninger, som jeg tror maa være de ledende, men derimod ikke en Sammenligning mellem enkelte Mænd, som man efter sin Erfaring kan udfinde, og som falde ind, enten under den ene eller den anden Regel i Paragraphen.

Griffen: Seg skal gjerne med den høit erede Finanzminister holde mig til Reglen og dvæle ved, hvorledes Reglen vil skade andre Næringsdrivende, der drive samme Næring; men saa vil jeg tage Landet for sig og sige, at den, der har et Nølsbrug, hvoraf han væsentlig lever, og kun som Biting driver en anden fri Næring, vil skade den, som ikke faar denne Lettelse, men fuldt ud maa betale sin Bygningsafgift, skjøndt den Første i Reglen er gunstigere stillet end den Sidste, som netop af denne Grund har Banffelighed ved at konkurrere med hin. Selv om vi altsaa tage det som Regel, vil der opstaa en Banffelighed, som ingenlunde vil fjernes ved Flertallets Forslag. For Øvrigt vil jeg kun gjentage, hvad jeg før sagde, at der vil komme den Besynderlighed frem, at, medens en Mand, der kun som Bi-